

KDYŽ... RUDYARD KIPLING

Když bezhlavost svým okem klidně měříš,
ač tupen, sám že nejsi bezhlavý;
když, podezříván, pevně v sebe věříš,
však neviníš svých soků z bezpráví;
když čekat znáš, ba čekat beze mdloby;
lži obtáčen jsi, neupadat v lež;
když, záští oblit, sám jsi beze zloby,
slov ctnostných nadarmo však nebereš;

když umíš snít a nepodlehnout snění,
když hloubat znáš a dovedeš přec žít;
když proti triumfu i ponížení
jak proti svůdcům spolčeným jsi kryt;
když nezoufáš, nechť počítá tvá slova
jsou kroucena, by úskok z nich se stal;
když hrouť se tvé stavení a znova
jak dělník tvrdě lopotíš se dál;

když spočítat znáš hromadu svých zisků
a na jediný hod vše riskovat,
zas po prohře se vracet k východisku
a nezavzdechnout nad hořem svých ztrát;
když přinutit znáš srdce své i činy,
by s tebou vytrvaly nejvěrněj,
ač tep a pohyb uniká ti živý
a jen tvá vůle káže : " Vytrvej ! ";

když něhu sneseš přílišnou i tvrdost,
když svůj jsi, všem nechť druhem jsi se stal;
když, sbratřen s davem, uchováš si hrdost
a nezpyšníš, byť mluvil s tebou král;
když řekneš : " Svými vteřinami všemi
mně, čase, jak bych závodník byl, služ ! " ,
pak pán, pak vítěz na širé jsi zemi !
- A co je víc ; pak, synu můj, jsi m u ž !

Kamarádi, kamarádky !

Ač jsem na světě jenom
velice krátkou dobu, přesto
mne již znají i kamarádi a
kamarádky daleko od Jihlavy.
V průběhu Měsíce růží jsem
obdržel příspěvky a dopisy
od trampů z Mikulova, Bratislavy,
Českých Budějovic a z dalších míst.
Protože se navíc objevila i řada literárních
talentů mezi jihlavskými trampy,
sešlo se mi do uzávěrky tohoto čísla
tolik materiálu, že bych jím nabyl
na tloušťce nejméně trojnásobně.
Když vyšlo mé "nulté" číslo,
počítal jsem s tím, že budu
vycházet jako měsíční dvojlist,
ale první číslo se již rozrostlo
na pět listů. Dnes je můj rozsah
opět o málo větší...

Proč to všechno povídám?
Proto, že se chci předem omluvit
všem kamarádům, kteří mi zaslali
příspěvek, jenž však není v dnešním
čísle uveřejněn. Týká se to hlavně
dílek žánru poezie a povídky.

Příspěvky však mám pečlivě založeny,
a pokud se na ně nedostane v některém z příštích
čísel, vyjdou přesto - ale zatím
neprozradím, jak. Nechávám si to
jako malé překvapení do dob budoucích.

Nedostává se mi však dostatek
příspěvků tramské-

ho humoru, a proto se obracím na vás všechny, abyste mi zaslali to, po čem
můj hlad je největší - psané i kreslené vtipy z tramského prostředí. Pak
snad bude v některém z mých příštích čísel konečně otevřena stránka "kana-
dy".

Těším se upřímně na všechny nové příspěvky a jsem samozřejmě rád, že jsem
se stal známým i za hranicemi okresu. Zavazuje mne to ke kvalitnějšímu obsa-
hu, který však je opět závislý pouze na obdržení zprávách, básních, povídkách,
písničkách, kreslených vtipcích, psaných fórech, úvahách a dalších literárních
i výtvarných žánrech. Do budoucna se mi začíná i rýsovat možnost otisknout
fotografie, ale o tom více až někdy příště.

Na vaši stálou přízeň se těší Váš

Od renesance k trampingu

S použitím dostupných pramenů plže Patrick

2

/pokračování/

Rabelais vysvětluje Gargantuovým jménem v dopise Pantagruelovi své učení; vyslovuje své požadavky: "Pokud jde o poznání jevů přírodních, chtěl bych, aby ses mu poddal s touhou po vědění, aby nebylo ani moře, ani řeky, ani pramene, který bys neznal; poznávej i všechny ptáky, všechny stromy, keře i keříčky v lesích, všechny trávy, všechny kovy, všechny zvláštnosti východu i jihu - at ti není nic neznámo."

Za základ mravní výchovy považuje Rabelais náboženství a pracovitý život. Náboženství však vidí jinak než katolická církev - vysmívá se mnichům a ironizuje jejich svatouškovství. Proti církevnímu učení, že člověk je od prapřírozenosti tvor hříšný soudí naopak, že člověk je od přírody obdařen dobrými vlastnostmi a touhou po svobodě. Rabelaisovy názory představují ve svém souhrnu plně pokrokové humanistické požadavky renesančního období.

Kdybychom pokračovali výčtem dřívějších myslitelů, zabývajících se ob-
sáhle přírodní pedagogikou, vyvstalo by před námi jméno největšího českého pedagoga Jana Ámose Komenského / 1592 - 1670 /, jehož úlohu ve vývoji pedagogiky lze přirovnat k úloze Mendělejevovy ve vývoji chemie nebo Koperníkově ve vývoji astronomie. O sto let později bychom pak našli jméno **francouzského** myslitele a spisovatele Jeana Jacquese Rousseaua / 1712 - 1778 /, který ideologicky připravil francouzskou revoluci 18. století, jméno německého pedagoga Basedowa / 1724 - 1790 /, zakladatele výchovného hnutí filantropismu, který první táboří se schovanci svého filantropia ve volné přírodě, jméno jeho nejučenlivějšího žáka Salzmannna, který v roce 1784 otevírá v durynském lese filantropium, které fungovalo coby škola v lese více než století.

Při pohledu zpět nelze zapomenout na Henryho Davida Thoreaua / 1817 - 1862 /, amerického přírodopisce a filosofa francouzského původu. Thoreau si dal vysoký životní cíl "naučit se umění skutečně žít a na hlavu porazit vše co není životem". Ke splnění tohoto cíle se uchýlil roku 1845 do samoty, aby tam našel podstatné věci života. Žil přes dva roky v lesích u rybníka Walden - poblíž svého rodného města Concordu. Živil se pouze prací svých rukou, aniž by se dal na lov zvěře. O svém životě v těchto dvou letech napsal velmi zajímavou knihu Walden, která u nás - žel - vyšla pouze v jednom vydání před válkou v nakladatelství stejného jména. V ní zdůvodňuje svůj pobyt v přírodě takto: "Chtěl jsem vehnat život do úzkých a omezit jej na jeho základní požadavky a ukáže - li se nízkým, chopit se celé a pravé jeho nízkosti a říci to světu; ukáže - li se vznešeným, potvrdit to zkušeností a být schopen podat o tom věrnou zprávu na své nejbližší cestě."

Základem jeho filosofie je návrat k neposkvrněné, "panensky čisté" přírodě. Život se mu ukázal vznešeným a srazil - li ho kdo z jeho vznešenosti, byli to pro Thoreaua lidé samotní, které ve svém Waldenu přísně kritizuje, zatímco přírodě vyznává vášnivou lásku, jak je patrné např. z následující ukázky z jeho Waldenu, vydaného u nás v r. 1920. Ukázka je ze str. 117, z kapitoly nazvané "Rybníky":

"Bílý rybník a Walden jsou velkými křišťály na povrchu země, jezery Světla. Kdyby byly dokonale tuhé a malé, aby se daly uchopit, byly by odneseny otroky jako diamanty, aby zdobily hlavu císařů; ale ježto jsou tekuté a obrovské a nám i našim potomkům navždy zajištěny, nevážíme si jich a sháníme se po drahokamech. Jsou příliš čisté na to, aby měly tržní cenu, neobsahují hnoje. Jak mnohem jsou krásnější než naše životy, jak mnohem průzračnější než naše povahy! Nikdy jsme se od nich nepokazili nízkostí. Oč pěknější jsou než tůň před sedlákovými dveřmi, v níž kachny plují! Sem přicházejí čisté, divoké kachny. Příroda nemá lidského obyvatele, který by ji oceňoval. Ptáci se svým peřím a písněmi svými jsou v souladu s květinami, ale který jánoch nebo dívka snoubí se s divokou nádherou přírody? Kvetete větším dílem sama, daleko od měst kde oni sídlí. Povídejte o nebesích a zneuctívejte tím zemi..."

/pokračování kapitolou WOODCRAFT v příštím čísle Kurýra/

TOULKY S MĚSÍCEM • BELGIE.

Po růžových chodničkách zašustí moje nařasené, hedvábné vlní šaty. Stoupám na vrcholek Hory Nesplněných Přání, kde mám schůzku s Měsícem.

Bledý kavalír vdechne polibek na lem mého roucha. Naše ruce se spojí v jediné pouto...

Fénix rozepjal křídla a unášel náš Malý vůz po drahách oběžnic, kde v barech svůdně mrkaly hvězdy. Divoké rozcuchané komety vířily rudý prach, který tu zbyl po nesčetných červancích.

Vystoupili jsme na první zastávce Mléčné dráhy. Nebeským šejkrem namícháme hvězdný koktail. Leď v orosených číších se třpytí jako moje křišťálové střevíčky.

Tmavovlasý Ohnivý Soumrak zvedl taktovku a Vánek rozezvučel nebeské varhany.

Nechala jsem se unášet v něžném objetí mého bledého mládence po paprskovém parketu. Když noc citronově zavoněla, vytančili jsme na samet oblohy, posetý čtyřlístky...

Vraceli jsme se po žíhaném koberci svítání zpět; přes Most Zapomnění k Hoře Nesplnitelných Přání...

S každým krokem jsem cítila jak mne ubývá. Na úpatí hory jsem se úplně rozplynula....

Na růžovém chodníčku zůstali jen Měsíc, šaty a střevíčky; tak, jak jsem je opustila...

Řeka ÁRNY

Bylo odpoledne a řeka se valila, jako kdyby se topila v páře. Je to krásné být kámoš s řekou. Největší zloba, největší zášť při pohledu na ni mizí v dál.

Při toulce podle řeky Lužnice jsem se s kamarády dostal k bechyňskému mostu. Jeho výška na mne strašně zapůsobila... Ta odvážná lidská stavba a ta nádhe řeka, vinoucí se zeleným údolím!

První moje myšlenka byla: "Vylez nahoru po příkré stráni a plivni z mostu dolů do řeky..." Řeknete si o mně - starý blázen! Ale pro mne plivnutí do řeky něco znamená. Nedovedu to přesně vyjádřit, ale připadá mi to, jako kdyby se řeka stala mojí sestrou; sestrou, která se vzdaluje tam, kam já nemohu. Všechno vidí, slyší... Poznává lidi - kamarádství vodáků, i ty, kteří topí bezbranná kotata. Umývá nohy mladým dívkám a starce, kteří u ní tráví podzim svého života, omlazuje vzpomínkami.

Řeka se narodí. Napřed malý potůček, kde kluci dělají svoje mlýnky; potom se k němu připojí mraky malých potůčků - je z nich řeka. Rodí se a plyne dál. Má jednu krásnou perspektivu - nikdy neumře. Nakonec se vleje tam, kde končí všechny řeky - do moře. Je to její konec a zároveň začátek...

Na ten most jsem se přece jenom vyhrabal. Stojím uprostřed a civím dolů. Čas jakoby se zastavil. Vzpomínky, plány do budoucnosti - to vše společně s krásou umocní krásný zážitek, který citlivému srdci učaruje...

Najednou - jako ve snu - se za mnou ozval hlas plný nadávek, které nelze zopakovat. Sen byl násilně přerván... Přes most jela stará lokálka a mašinfíra mi sprostě nadával, že tady nemám co dělat a nahlas pronášel své nechutné výroky o dnešních mladých lidech... Jestli prej neumím číst... Když jsem zůstal sám a z něho rádně "vytelenej", zjistil jsem, že nade mnou je tabulka s nápisem: VJEDE - LI VLAK NA MOST, PŘEJDETE NA OPAČNÝ CHODNÍK...!

Otřes však povolil při opětném pohledu na řeku. Trvalo mi asi půlden než jsem dohonil kamarády... Řeka plynula - a já jí záviděl i přál rytmus jejího života.

kurýr přivezl...

★4★

trampské křtiny na 40.míli

Již v pátek jsme dorazili na 40.míli a nemohli jsme se dočkat následujícího dne, kdy byly v plánu tolik očekávané trampské křtiny "Malého Shortyho", jak jsme Mišu zatím nazvali než bude natolik star, aby si vysloužil poctivou trampskou přezdívku.

V sobotním dopoledni jsme připravili hranici na večer a očekávali příjezd malého Michala, který byl na 40.míli dopraven dostavníkem se čtyřiceti koni pod kapotou...

Slavnostní obřad pokřtění vypukl asi v 15 hodin. Křtu se ujal "mormon" Čolka, který uvedl dle trampských rituálů "Malého Shortyho" do vandrácského života. Křtěný byl poté obdarován řadou praktických darů v miniprovedení: uskou, lasíčkem, bolasíčkem, opasečkem, nožíčkem a spoustou dalších maličkostí. Já jakožto kmotra a kamarád Myšák coby kmotr jsme vyplnili křestní list, čímž se stal potomek Shortyho a Želvy trampem.

"Chudák Malej Shorty - takový kmotry si nezasloužil...", zní poznámka K U R Ý R A /.

Po skončení křtu se v prostoru 40.míle zničehož nic objevily zatykače na falešného "Svatého posledních dnů" Čolka, alias Sůůůvy, které byly vydány z příkazu samotného sheriffa T.O.Hvězda Severu - Mikym. Odměna za dopadení činila 5 \$ a tak není divu, že byl zločinec brzy dopaden a souzen přerijním soudem. Obhájcem Čolka byl - jak vyšlo při výslechu najevo - další vagabund a zhýralec - T.S.Fišta Ztracenec. Oba propadli hrdelnímu právu a soudce Lynch se chystal slavit své hody. Málem se mu to podařilo... Vše však dopadlo O.K. a domnívám se, že pád z předem naříznuté větve byl pro jejich podvody a ostatní "trestnou činnost" ponaučením, na něž hnedle nezapomenou.

Celé odpoledne proběhlo v bujném veselí, které vyvrcholilo večerním ohněm, jenž byl zapálen na počest narozenin Myšáka a Shortyho-táty.

Kamarádům z T.O.Hvězda severu se jako již tradičně podařilo uspořádat opět akci, která v nás všech zanechala nepřeberné množství dojmů. Jistě mi všichni přítomní dají zapravdu.

B E L G I E , T.S.

"naděje"

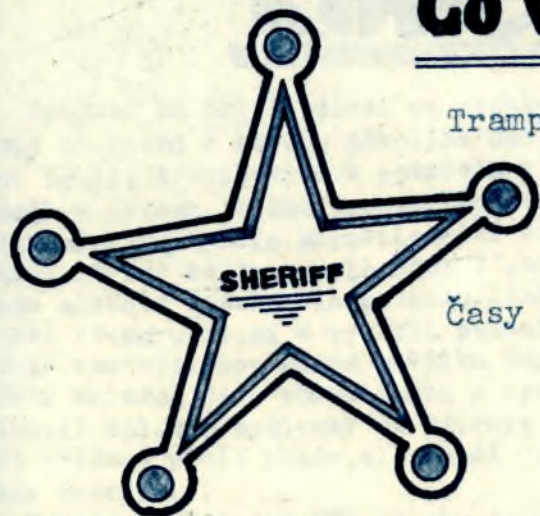
Když ti z lesa zbude jen na dlažbě listí stromů,
máš dobrej flek a frak, časně chodíš domů...
Život je jen šed a zmat,
kamarády nechceš znát.

Když ti z řeky zbude jen kohoutek vodovodu
a znáš jen kaly nábreží -
- proti dešti sbor střech a hromosvodů,
měkký sníh ti na promrzlou tvář nesněží...

Když pak máš vše co svět ti mohl dát,
n e m á š n i c !
Nemáš nic už rád
a svý vzpomínky jsi spálil na ohni
ze starejch kanad
betlu
a děravý hučky.

Co vy na to, sheriffové ?

Trampské osady předválečného období volily za sheriffa obvykle nejneohrabanějšího, nejsmluvnatějšího a nejlegračnějšího ze svého středu, který se hned neurazil, když na svou adresu slyšel neustálé přehršle vtipů a trefných poznámek...

Časy se však změnily... Dnes se stávají sheriffy kamarádi / i kamarádky /, kteří mají organizační talent, značné přírodní znalosti, přirozenou autoritu a zároveň jsou hluboce oddáni myšlence trampingu. Oni jsou hlavními představiteli T.O. a obvykle jejich slovo má největší váhu v osadě, ať při po-

radách nebo při organizaci soutěží, apod.

Vycházejí z těchto předpokladů, vztahující se pak na jihlavské T.O., došel jsem k závěru, že právě sheriffové jednotlivých trampských osad by mohli společným sněmováním udělat nevídaný kus potřebné práce pro trampingu v Jihlavě. V současné době je trampské dění v našem městě dost roztříštěno. Osobně znám asi tolik osad, které by se počtem vešly na prsty obou rukou. Je jich však určitě mnohem, mnohem více, aniž by však o sobě věděly.

Předkládám proto v tomto čísle KURÝRA návrh, aby se na podzim - po Velkých vandrech - sešel S N Ě M S H E R I F F Ů, které by vyřešil mnohé otázky, které mi /a určitě každému poctivému trampu / již delší dobu vrtají hlavou - např. proč je tak málo sportovních a uměleckých klání mezi osadami v Jihlavě ?; proč se stává, že jedna osada je nevraživá k druhé, ač obě shodně tvrdí cosi o svobodě a kamarádství mezi trampy ?; proč deseti slušným, vskutku trampským osadám dělá po Vysočině ostudu jedna "takyosada" ?; proč, proč, proč...?

Těch otázek bych mohl vyslovit trojnásobek a pořád by ještě nebyly vyčerpány. Jasnou odpověď na ně by nám všem mohl dát zřejmě jedině sněm.

Koncepce SNĚMU SHERIFFŮ T.O. Jihlavských by byla zhruba následující /jedná se o prvotní návrh, který by byl doplněn po připomínkách čtenářů KURÝRA/:

- výměna adres sheriffů jednotlivých osad
- výměna názorů na společné meziosadní sportovní a umělecké klání
- názory na případné ustavení Unie trampských osad Jihlavska
- osvětlení mnoha problémů, které jsou s činností T.O. a trampováním vůbec spjaty, atd....

Garantem SNĚMU SHERIFFŮ by se stal měsíčník KURÝR, jejíž redakci bude největší ctí v případě kladné odezvy připravit SNĚM po organizační stránce a připravit i tiskem perspektivní podklady, vyplývající z jednání SNĚMU.

Uvědomuji si, že tento můj příspěvek bude trampstvem přijat s rozdílnými pocity, přesto však věřím, že všichni, kterým se jedná o dobrý zvuk slova T R A M P na Vysočině nebudou hledět jen na úzké zájmy vlastní osady a k mému návrhu se připojí. Byl bych velmi rád, kdybyste mi vy, sheriffové osad, poslali písemný názor na můj návrh na adresu mého bydliště nebo po kamarádech na některou ze "slezin".

Co ty na to, sheriffe T.O. Hvězda severu, T.O. Zlatý západ, T.O. Sovy, T.O. Supi, T.O. Funusman, T.O. Orchidea, T.O. Black Panther, T.O. Kondoři, T.O. Dawson, T.O. Zlaté údolí, T.O. Údolí divokých kachen, T.O. Patrola, T.O. Free Boy, T.O. Blesk ?

Co vy na to, sheriffové dalších jihlavských osad ?

Na vaše názory, náhledy, ale i na vaše mručení a nesouhlasné výkřiky se upřímně těší Váš kamarád

Patrick

Konec hry

Jim Aljaška

Spencer se chvíli díval na trosky svého skládku nechápavým pohledem. Žalostné zbytky ležely na sněhu v okruhu několika desítek metrů. Rosomáci a ostatní hladová zvěř vykonali své. Byl to již třetí skládek potravin v průběhu tří týdnů, který našel v tomto stavu. Tři týdny neměl v ústech jediné sousto. Zapotácel se slabostí a pokoušel se najít v troskách cokoliv připomínající jídlo. Marně! Letošní zima byla tuhá a hladová zvěř sežrala i poslední zbytky stravy. "Proč se to muselo stát?", ozval se v něm vnitřní hlas, který přicházel vždy, když jeho slabost dosahovala vrcholu. Zkušenost a rozum brzy zahnal zbytečné úvahy. "Nemudruj a běž!", poručil si a vyrazil potácivě po zasněžené, téměř neznatelné stezce. Po stovce kroků se zastavil, aby si na chvíli odpočinul a opět si řekl, že je to velká smůla a pech, že i třetí skládek je v rozvalinách a vybrakovaný. Zahnal znovu neplodné úvahy a silou vůle se ploužil dál. Ale myšlenky se vtíraly znovu a znovu; myšlenky černé a těžké. Snažil se nevnímat svíravý pocit hladu, ale neměl již ani síly vzdorovat zbytečným myšlenkám, které mu ubíraly energii...

Krátce po poledni, kdy se slunce na okamžik vyhouplo nad obzor zpozoroval, že mluví nahlas se svým stínem. Měl pocit, že stín je jeho protivník - je nasycený a Spencer ho musí s sebou táhnout, tlačit ho před sebou, ač by tomu mělo vlastně být naopak. Stín mu v jeho blouznění začal připadat jako nesnesitelná zátěž, která ho nevýslovně brzdí a již se nelze zbavit. Po okamžicích blouznění se mu zase navracel chladný rozum a Spencer si začal uvědomovat, že jeho protivník je opravdu jen pouhým stínem...

Kvečer zakopl o svoji sněžnici a padl na tvář do sněhu. Náhle mu bylo dobře. Sníh mu chladil zpocenou tvář, stín kamsi zmizel - a Spencer se rozhodl, že zde zůstane. Smrt musí přece být něco ohromně krásného, když takhle začíná! Zbaví ho všeho trápení a ukončí jeho muka.

Ležel asi deset minut se zavřenýma očima a bylo mu krásně. Pak se otočil na záda, pohlížel na šedivou oblohu a náhle si jasně uvědomil, že nemůže zemřít. Pud sebezáchovy a pud života byly silnější než jeho rozhodnutí, které před chvílí učinil. S námahou se postavil znovu na nohy a chtěl vykročit vpřed. Náhle ho zarazila další vtíravá myšlenka - kam vlastně jde? Pomalu si uvědomoval skutečnost. Ke čtvrtému velkému skládku, který byl velmi pevný, a proto pravděpodobně odolal rosomákům, bylo daleko, daleko... velmi daleko...

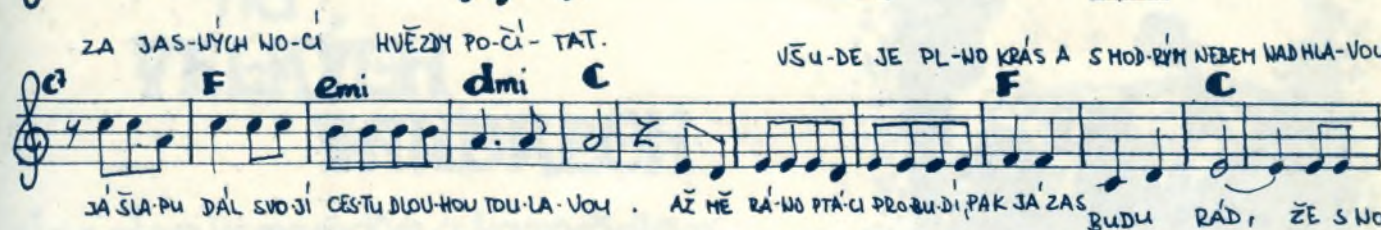
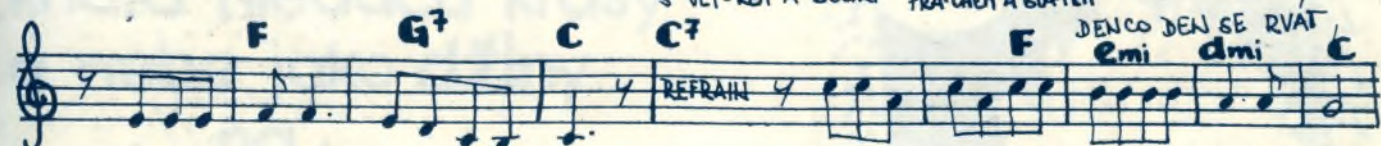
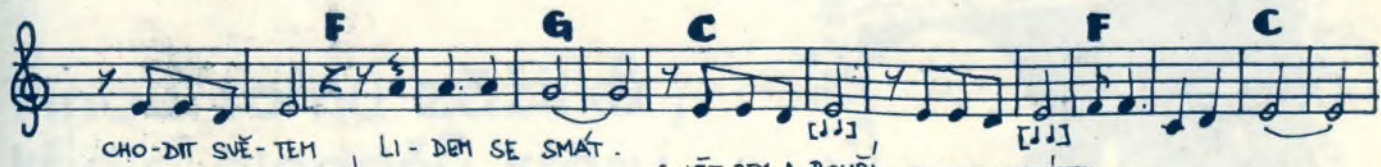
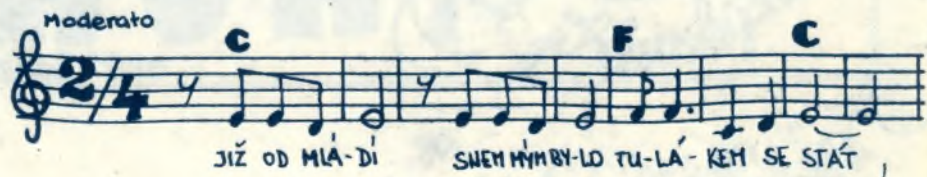
Desetiletá zkušenost v téhle zemi říkala jasně - nedojdeš ani do poloviny cesty! Uvědomoval si to až k zoufání přesně. A přesto se rozhodl: jít, jít, jít! Zavadil totiž pohledem o své ruce, které se opíraly o pušku. To je ono! Může přece narazit na zvěř! Určitě narazí na zvěř! Určitě! To ho zachrání! Neviděl sice v posledních třech týdnech ani veverku, ale věřil své nové naději. Byl z duše hráčem a hrál vždycky až do konce, do posledního centu, jen když byla sebenepatrnější naděje na výhru. Naděje, naděje! Což neslyšel tolik vyprávění v salónech ve Forty Miles o zachráněných zlatokopech, kteří v poslední chvíli zastřelili losa nebo rosomáka? Skoro všichni se zachránili. Ano, vlastně všichni, kdo mu to vyprávěli! Proč by zrovna on měl být výjimka?

U malého lesíka z posledních sil rozdělal oheň, odvázel ze zad kotel a uvařil si z jehličí čaj. Vypil jej horký a neslazený, neboť poslední cukr mu došel před čtyřmi týdny. Zachumlal se do třech kožešin, které v bláhové víře, že je zpeněží, táhl s sebou, a zesláblý ihned usnul.

Ráno na tom byl již tak špatně, že se nemohl postavit na nohy. Podařilo se mu to až na čtvrtý pokus. S nadlidskou námahou sbalil své věci a belhal se dál. Nespočetněkrát upadl a opět se pracně zvedal a jasně si uvědomoval, jakým tempem mu ubývá i těch posledních zbytků síly, které ještě dokázal silou své vůle vydolovat z vyhublého těla. Puška ho co chvíli udeřila a mnohokrát ji chtěl zahodit, vždy si však včas uvědomil, že je to jeho poslední naděje. Stopy jeho sněžnic se stávaly s každým dalším krokem více rozházenými. Když opět škobrtl o pušku a složil se do závěje, nemohl již vůbec vstát. Chvilí opět ležel a pak zdvihl pomalu hlavu. Úžasem strnul! Lesem kráčel směrem k němu na svých vysokých nohách jak na chůdách obrovský los. Naděje se vyplnila, ukázala se být skutečností! Ti ze saloonu měli pravdu! Jeho hra se tedy chýlí ke šťastnému konci. Bude žít! Žít! Shromážděnými silami sáhl po svém jediném trumfu - po pušce. Los, jakoby mu chtěl usnadnit míření, zastavil své kroky u malého trsu lišejníku a otočil se ke Spencerovi bokem. Muška a hledí se spojily v jedinou příčku, která přešla po obrovském těle zvířete a zastavila se pod širokými plecemi. Los nebyl vzdálen ani padesát metrů. Zásah byl jistý! Nemohl se minout! Ne s m ě l s e m i - n o u t !!! T e ě , zašeptal si Spencer a křečovitě stiskl spoušť. Zlomek vteřiny před výstřelem však los skočil kupředu a kule ho minula. Zmizel dlouhými skoky v lese... Ve Spencerově tváři se objevil škleb bezmocného vzteku, zoufalství i smrti. Proboha! Teď, v poslední chvíli... Proč? Tak to přece nemá skončit! A pak náhle pochopil... Ti z Forty Miles nebyli všichni. Jiní se též netrefili. Ty však neslyšel nikdy nikdo již vyprávět... Spencer měl prostě smůlu. Prohrál...

TOULAVÁ

Hudba a text
Šhorty - T.O. Hvězda, Žerev

1. Již od mládí snem mým bylo tulákem se stát,
chodit světem, lidem se smát.
S větrem a bouří, prachem a blátem den co den se rvát,
za jasných nocí hvězdy počítat.

Refr.: Všude je plno krás a s modrým nebem nad hlavou
já šlapu dál svojí cestou dlouhou, toulavou;
až mne ráno ptáci probudí, pak já zas budu rád,
že s novým dnem můžu klidně šlapat dál.

2. Cesta tvá je daleká až za obzor-tam najdeš klid,
tak, chlapče, přidej do kroku, ať štěstí své nezmeškáš;
jen jdi si, jdi cestou svou... Víš, kam máš jít,
osada tvá tě přivítá, kde claim svůj máš.

*bazar*servis*

- takový název nese další rubrika, která bude sloužit kamarádům i kamarádkám, kteří by rádi sehnali, vyměnili, prodali nebo věnovali to či ono, kteří hledají kamarády na některý z vandrů, apod.

Dnes již uveřejňujeme první inzerátek a obracíme se na všechny, kteří mají chuť využít našich služeb, aby svou inzerci se zpáteční adresou poslali Patrickovi, který ji uveřejní v příštím a dalších číslech.

B A Z A R - S E R V I S je zcela zdarma, pouze přiložte známku 60 hal. na zaslání odpovědi na váš inzerát.

!!! Prodám dvanáctistrunnou kytaru rok výroby 1972, pův. cena 730,- Kčs, čistě znějící na všech prachcích, málo hranou, velmi zachovalou. Výborný zvuk - jen pro vážného zájemce. Značka: " Za 500,- Kčs"

Při odpovědi na inzerát uveďte značku inzerátu a číslo KURÝRA, v němž byl.

KURÝR * měsíčník jilevských trampů * prozatímní redakční rada: Patrick, Belgie, Hroch... Uzávěrka čísla vždy 30. dne předchozího měsíce... Příspěvky zasílejte na adresu Patricka... Vychází nákladem 10 výtisků - z d a r m a, n e p r o d e j n é !!! Toto číslo vyšlo 1. dne měsíce blesků 1976... Upozornění: Příspěvky nejsou honorovány - obsah časopisu je tvořen z dobrovolných literárních a výtvarných prací trampů... Příspěvky, které nejsou autorem vyžádány zpět, redakce nevrací... Měsíčník je vydáván pouze pro vnitřní potřebu volného trampského hnutí...